

paa Landet kan man ikke gøre det endnu. Skal jeg sende Penge til min nærmeste Nabo, kan jeg ikke gøre det paa Postanvisning, kun pr. Pengebrev. Jeg har spurgt om, hvorfor, og man har svaret mig, at en Postanvisning er et Udvekslingsdokument, der skulde udveksles fra det ene Posthus til det andet. Men kan det, som sagt, gaa i Kjøbenhavn, hvorfor skulde det saa ikke kunne gøres ude paa Landet? Og hvis det ikke skulde kunne lade sig gøre, maa man jo kunne indrette sig paa anden Maade, saa at Pengebreve paa 25 Kr. kunne gaa for den samme Betaling som Postanvisninger paa 25 Kr., saa at man kan sende et lille Pengebeløb den korte Vej for det samme, som man kan sende det hele Landet over. Man maa komme bort fra den Urimelighed, der nu opretholdes. Jeg tillader mig da at forespørge, om man ikke agter at gøre noget i den Retning.

Aadal: Jeg vil gøre et Par Bemærkninger til Finanslovforslagets § 16 III., der omhandler Invalideforsørgelsen. Invalideforsørgelsen er jo bleven forhøjet flere Gange; første Gang fik vi den ved Loven af 9. April 1851, og det varede da kun 7 Aar, inden vi fik den forhøjet ret betydeligt for Underklasserne, idet de fik en Forhøjelse af 50 pCt. for de første 200 Kr. og 10 pCt. for, hvad der gik derover, og de andre Klasser fik procentvis et mindre Tillæg. Ved Loven af 26. August 1864 fik Invalidernes Enker og Børn et lignende Tilskud af 50 pCt. Endelig fik de ved Loven af 27. Februar 1897 gennemgaaende en Forhøjelse af 25 pCt. For øvrigt have vi ogsaa faaet Begunstigelser for Invaliderne ved Loven af 9. Marts 1889 § 5, hvorved der er blevet givet en lettere Adgang til at komme ind under Invalidelovens Bestemmelser, og derved har en Del Invalider opnaaet Forsørgelsen. Nu er Forholdet imidlertid dette, at vore Invalider fra Krigens 1848—1850 saavel som ogsaa fra 1864 ere blevne gamle Folk, og med Alderen blive de jo svagere, og det saa meget mere, naar deres Helbred ikke er, som det skulde være. Der er ikke saa faa Invalider, som nu ligefrem lide Næringssorg, fordi det Tilskud, de faa i Henhold til Loven og den Klasse af Invaliditet, de ere satte til, ikke er tilstrækkeligt til deres Udkomme. Tidligere have mange af disse Invalider lært et Haandværk, som kunde passe for dem i Henhold til den Invaliditet, de ere underkastede, og disse Haandværkere have derved kunnet bidrage til deres Underhold, men nu

ere de gamle Folk og kunne ikke følge med Tiden, og den Medlidenhed, der fra først af vistes disse Invalider af deres jævnaldrende, ved at de gav dem saa meget Arbejde som muligt, er falden bort, idet den ny Generation, der er kommen frem, ikke har saa stort Syn for den Sag, de ofrede sig for i 1848. Mange ere sengeliggende og skulle have Tilsyn, og den Invalideunderstøttelse, de faa i Henhold til den Klasse, de ere satte i, er ikke tilstrækkelig for dem til at leve af. Nu er det ganske vist, at disse Invalider kunne komme ind under Alderdomsforsørgelsesloven, og den Invalideunderstøttelse, de faa, kan i og for sig ikke have nogen Indflydelse paa den Alderdomsunderstøttelse, der kan tilkomme dem efter Loven af 9. April 1891. Derfor have vi fra Indenrigsministeriet en Skrivelse af 27. Juli 1899, som fastslaar dette, men Sagen er nok den, at saavel Kommunalbestyrelserne som Invaliderne opfatte dette Forhold saaledes, at det først og fremmest maa være Staten, der skal hjælpe, idet den fra første Færd ved de forskellige Invalidelove har tilsagt Invaliderne Understøttelse, saa at de kunde ernære sig og Familie. Det er derfor ikke saa underligt, at disse Invalider nødigt gaa til Kommunerne for at faa Alderdomsunderstøttelse, de vente, at Hjælpen skal komme fra Staten, og Halvdelen af Alderdomsunderstøttelsen skal Staten jo alligevel udrede. Det er derfor min Henstilling, at man kommer Invaliderne, navnlig Underklasserne og dem af de to første Klasser, som have mistet Lemmer og Syn, til Hjælp med en noget højere Understøttelse end hidtil. Det ser nu vel ud, som om man ikke kan komme til højere Understøttelse uden særlig Lov, men det kan vistnok undgaas, da Loven af 9. April 1891 § 14 gentager ordlydende Loven af 20. November 1876, hvor der staaer med Hensyn til Invalideunderstøttelse, at det saaledes fastsatte Pengebeløb kan senere paa Grund af væsentlige Forandringer i Helbredstilstanden og dennes Indflydelse paa Erhvervsevnen enten forhøjes eller forringes. Efter denne Paragraf vil man nok kunne forhøje Understøttelsen, naar de paagældendes Erhvervsevne er forringet, og at Erhvervsevnen let forringes, naar der samtidig med Invaliditeten indtræder Alderdom, er jo givet. Folk svækkes jo med Alderen i samme Grad, som de lide af en eller anden Sygdom. I Henhold til denne Paragraf kunde man maaske forhøje Invalideunderstøttelsen uden særlig Lov. Dette vil jeg imidlertid lade den